

trede, Behandling paa denne Post bevilget 735 Rd., efter § 15 i den nævnte Forordning, som Forfælleren mellem tilhugne og almindelige Steen, og Resten, 1,665 Rd., blev overført til § 14 Nr. 7, som et 4 pCt. Raan. Det er nu, forekommer det mig, noget haardt mod Helsingør, at hele denne Sum ikke er bevilget, da der ikke kan være nogen Tvivl om, at Udgiften i sin Tid kunde være bleven afholdt af Veifassen, hvis man fra Helsingørs Side havde passet paa i rette Tid at melde sig. Imidlertid er den Maade, hvorpaa Sagen er ordnet, temmelig lempelig, og det er jo ikke umuligt, at der senere kunde være Anledning til at komme Helsingør hyderligere til Hjælp i denne Henseende. Under A. u. 1. C. er der foreflaaet en Forhøielse fra 100 Rd. til 140 Rd. Der var nemlig i Udkastet forlangt Pension til to afgaaede Veiofshymænd 140 Rd. til hver. Det viste sig senere, at den Ene ikke kom til at gaae af, hvorved de 140 Rd. faldt bort, og de 140 Rd. til den anden bleve nedsatte til 100 Rd. Angaaende denne Post er der i Betænkningen under Nr. 9 sagt det Væsentligste af hvad der er at sige derom. Til det der Anførte skal jeg tilføie nogle hyderligere Oplysninger. I den ved kongelig Resolution 14de Juni 1837 og ved Placat af 5te October samme Aar bekendtgjorte Instrux for Ofsymændene ved Hovedlandeveien til Fredensborg, Roeskilde og Rjøge er der i § 2 bestemt, at de skulle have en aarlig Gage af 351 Rd., i Hunsleiehjælp 80 Rd. og 8 Rd. maanedlig til en Hest istedetfor fri Befordring in natura. § 4 lyder dernæst saaledes:

„I Tilfælde af, at en Veiofshymmand afstediges formedelst Alderdom eller svageligt Helbred, kan han gjøre sig Haab om en aarlig Understøttelse eller Pension, saafremt han har tjent i 12 Aar eller længere og derhos er over 50 Aar gammel, eller saafremt han beviistligen har mistet Helbred eller Lemmers Brug i Veitjænesten.“ I den under samme Dato afprøvede og bekendtgjorte Instrux for Veiofshymændene ved Anlægget af de nye Hovedlandeveie, findes i § 2 en Bestemmelse om, at Lønnen for de Ofsymænd, som her er Tale om, skal fastsættes til 351 Rd. om Aaret, nemlig de 13 Uger 6 Rd. ugentlig, og i de

øvrige 39 Uger 7 Rd.; dette er for Veiofshymændene af 1ste Klasse. For Ofsymændene af 2den Klasse er Lønnen derimod bestemt til 260 Rd., nemlig 5 Rd. om Ugen. I denne Instrux er der ikke særlig Tale om Afgang til Pension for disse Veiofshymænd, men jeg kan ikke tænke mig nogenformodt særlig Grund til at Ofsymændene ved de nye Hovedlandeveie skal være ugunstigere stillede end de ved de ældre; det forekommer mig snarere, at der maatte være Grund til det Modsatte. Men i ethvert Tilfælde er der en uafbrudt Praxis for, at ogsaa disse faae Pension i Analogie af § 4 i den nævnte Instrux. Denne Alderdomstil Pension maa ogsaa antages udtryffeligt at være anerkjendt af Rigsdagen ved Lov af 28de November 1851, Loven om Anlæg af Hovedlandeveie i Sjælland, idet der i denne Lov indeholdes udtryffeligt Bestemmelse om Pension for Veiofshymænd. Det vil findes i Rigsdagstidenden for tredie Samling. Anhang A. Sp. 115. Allerede i Statsregnskabet for det første Finantsaar 1850—51 findes et Beløb af 426 Rd. 44 S. til saadanne Personer. Senere findes denne Post ikke særlig opført i Anmærkningerne til Finantsloven, for i den 7de Samling paa Finantsforslaget 1856—57. Der er i de trykte Anmærkninger Side 21 opført et Beløb af 320 Rd. — hvortil det nye anførte Beløb var nedsunken — til 3 tidligere afgaaede Veiofshymænd og 1 Veiofshymmands Enke à 80 Rd. hver. Nu kunde man synes, at derved var givet, at Pensionen for Veibetjente skal være 80 Rd., men det forekommer mig at være utvivlsomt, at disse 3 Veiofshymænd maa have været af 2den Klasse. Det sees ogsaa deraf, at der allerede i det følgende Finantsforslag for 1857—58 indstilles af Veivæsenet 2 nye Veibetjente til at gaae af med en Pension af henholdsvis 215 Rd., 191 og 166 Rd. Det kunde Veivæsenet i mine Tanker ikke have gjort, naar der ikke havde været den specielle Grund, at de tre først omtalte Betjente hørte til 2den Klasse. Nu opstod det Spørgsmaal i Folkethingets Finantsudvalg, efter hvilken Norm Pensionerne skal fastsættes. Det kunde ikke see efter Loven 5te Januar 1851, da disse Betjente ikke vare kongelige Embedsmænd, og heller ikke efter Loven 9de April 1851